zij was altijd zacht, vriendelijk, lijdzaam. Als hij nuchter was, was niets te goed voor haar. Maar hij was zelden nuchter. Hij dronk als een visch. Misschien is u verwonderd, dat zij zoo kalm is . . . . ."

„Ik begrijp 't," antwoordde Allendale.

„Maar ze is een te eerlijke vrouw om een verdriet te veinzen, dat ze niet gevoelt. Zij hadden dezen morgen een hevigen twist naar aanleiding van een verzoek van haar moeder om bij haar te komen. Sir Edgar vertelde mij alles vanmorgen. We zouden gaan jagen; hij kwam reeds half dronken op het rendez-vous en heeft den geheelen morgen niets gedaan dan brandewijn zoo uit een flesch drinken. Daardoor is het ongeluk gebeurd. Heb je haar oog gezien ?"

„Neen, ze stond met haar rug naar het licht," zei Allendale.

„Hij sloeg haar over de ontbijttafel. Hij vertelde het mij zelf, scheen er nog roem op te dragen. Iedere andere vrouw zou hem reeds lang verlaten hebben. Zij niet, zij bleef haar plicht doen; trachtte een beter mensch van hem te maken. Er was echter niets goeds meer in hem."

Keighley ging naar de deur, opende deze en keek naar binnen.

„Ik kan niets meer voor hem doen," zei hij tot den jongen hulpprediker, „want het is het begin van het einde."

Een oogenblik later kwam hij haastig de hal inloopen.

„Bel dadelijk om lady Wetherby," riep hij. „Haar echtgenoot is stervende !"

Allendale keek haar na, toen zij beneden kwam en zich naar de sterfkamer spoedde. Eerst nu zag hij, dat ze een blauw oog had.

Een lange stilte volgde. Eindelijk kwam ze de kamer uit.

„Het is voorbij," zei ze kalm. „Mijnheer Allendale, als de auto nog wacht, kunt u dokter Keighley een dienst bewijzen. Hij moet nog een zieke bezoeken te Teigncombe, en zijn paard is een beetje kreupel."

„Ik blijf hier ! Hij kan mijn plaats innemen," antwoordde hij. „Laat mij hier blijven, Stella, en je in deze droevige omstandigheden helpen."

„Ik heb je hulp niet noodig . . . er zijn bedienden in huis."

„Een vriend . . ."

Zij herhaalde dit woord op verachtelijken toon.

„Ik zou het liefst willen, dat je heenging," zei ze ernstig. „Jouw tegenwoordigheid maakt mij beschaamd. De laatste vijf jaren heb ik het bitter betreurd, dat ik je een brief geschreven heb. Daarin vroeg ik je wat geen meisje vragen zou : mij te helpen, te beschermen; in werkelijkheid mij te trouwen. Natuurlijk nam je niet de minste notitie van mijn smeekbrief."

„Integendeel," antwoordde hij, „ik schreef je nog dienzelfden dag. Dertig minuten nadat ik je brief ontvangen had was mijn antwoord gereed."

„Schreef je ?"

Haar toch al bleek gelaat was zoo mogelijk nog witter geworden en met bevende lippen sprak ze de beide woorden.

„Ik schreef ! Ah, daar is de dokter !"

Keighley kwam de hal weer in en Allendale ging hem te gemoet.

„Ik hoor dat u nog een patiënt moet bezoeken te Teigncombe. Mijn neef heeft mij zijn auto teruggezonden, maak u er gebruik van. Ik blijf nog hier. Lady Wetherby en ik zijn nog . . . oude kennissen."

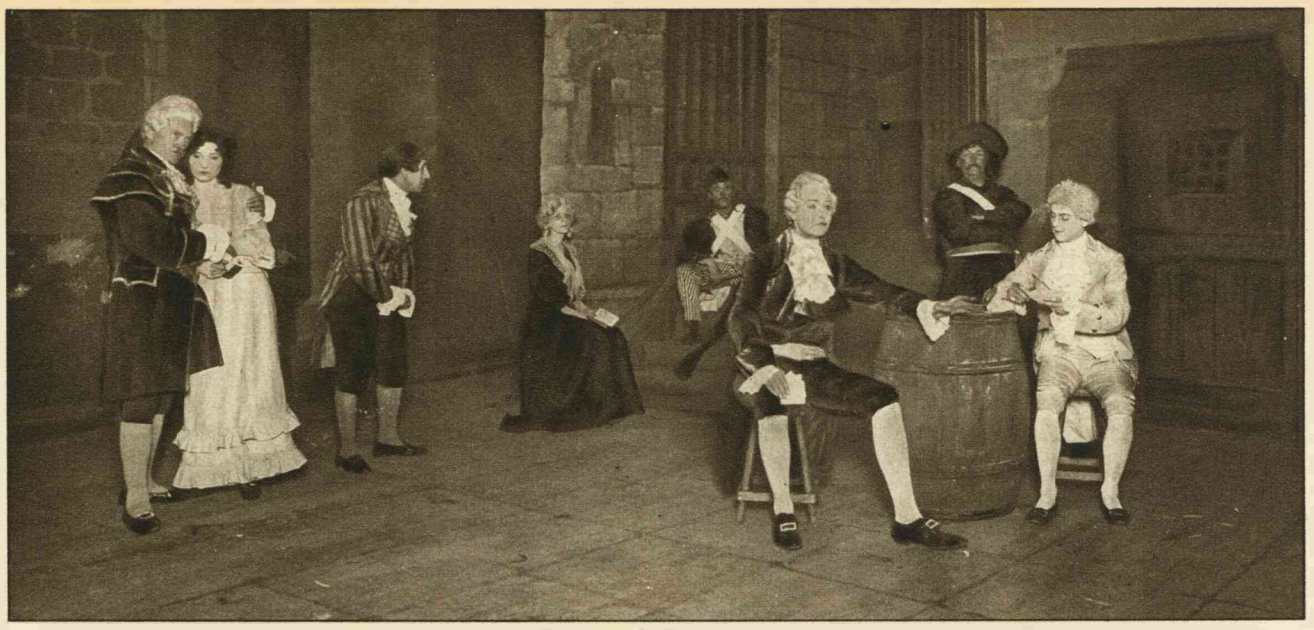
„Het is zeer vriendelijk van u en 't komt mij erg gelegen", verklaarde de dokter. „Ik zal zoo spoedig mogelijk terugkomen, lady Wetherby, om u zooveel mogelijk te helpen."

„Dank u," antwoordde zij.

De beide mannen liepen naar den auto. Allendale gaf den chauffeur zijn orders; de geneesheer stapte in en voort ging dewagen. Allendale keerde alleen in huis terug.

Hij vond Stella leunende op den schoorsteenmantel in de hal en starende in het vuur.

„Ik schreef je," begon hij weer, „ik smeekte je bij mij te komen. Ik bood je een tehuis aan bij mijn moeder tot we konden trouwen — ik dankte je uit het diepst van mijn hart, dat je me had doen weten hoe de zaken stonden. Als ik maar had kunnen raden, — als ik het minste vermoeden gehad had, dat je vader je wilde dwingen met Sir Edgar te trouwen . ."

LONDEN EN PARIJS.

Het vierde bedrijf, derde tafereel van het voor het tooneel bewerkte, bekende meesterwerk van Dickens: Londen en Parijs, waarvan verleden week in den Stadsschouwburg te Amsterdam de première is gegeven door het Nederlandsch Tooneel. V. l. n. r. Hooft Sr. met dame; Laurentzius — de Maury; Mevr. Mien Vermeulen; een soldaat; van Dalsum — Graaf de Fauchet; R. v. d. Hilst — Cipier; Rijken — Markies de Boulainvilliers. *(foto Couvée).*

EEN STEUNPENNING.

Door het Nederlandsche Steuncomité voor Beeldende Kunstenaars wordt uitgegeven een Steunpenning ten behoeve van de beeldende kunstenaars. De penning is ontworpen en gemaakt door den beeldhouwer C. J. van der Hoef, en wordt uitgevoerd door de Kon. Utrechtsche fabriek v. Zilverwerken van C. J. Begeer. De voorzijde der penning stelt voor de Kunst, met doornen omwonden; de keerzijde het wapen der Kunst met spreuk.

KONINKLIJK BEZOEK.

Verleden week heeft H. M. de Koningin-Moeder, in gezelschap van freule v. d. Poll en Jhr. Van Tets een langdurig bezoek gebracht aan het R.K. Sanatorium „Dekkerswald", nabij Nijmegen. Hierboven de aankomst in het Sanatorium, dat H. M. onder geleide van den Directeur, dr. Jongmans, met groote belangstelling bezichtigde. *(foto „Rembrandt".)*

„Ik heb je brief nooit ontvangen," zei ze, zonder op te kijken. „Ik wachtte dagen lang, doch tevergeefs."

„De brief was geschreven . . . ."

Ze sprong plotseling op en keek hem aan. Wetende hetgeen hij wist, was er geen geheimzinnigheid in het niet ontvangen van zijn brief. Er klonk dan ook niet de minste verwondering uit zijn woorden. Dit viel haar op en het was haar, onbekend met haar mans bekentenis, onbegrijpelijk.

„Geschreven," herhaalde zij.

„Ja !"

„Maar niet gepost," vervolgde zij snel. „Dat bedoel je zeker ? Wil je me wellicht vertellen, dat er een verzuim plaats had? Dat.... jij . . . jij *vergat* hem te posten ?"

Haar stem was vol verachting en haar oogen schitterden van woede.

„Hij werd geschreven *en* gepost," verklaarde hij.

„Geen enkel oogenblik heb ik gedacht dat je hem niet ontvangen had. Ik kon niet bij je komen. . ."

„Je was arm," ging ze langzaam voort, „en ik ook. Jij had niets en ik had niets. We waren twee — paupers !"

„Stella, ik begrijp je niet."

„Nu heb ik geld. Sir Edgar had geld, wat hem overigens ook mocht ontbreken. Ik ben nu een rijke weduwe. Ah ! mijn vader had reeds het oog op de rijke bezittingen. Dit was alles waarin hij belangstelde. Het was hem onverschillig dat hij mij verkocht. Het eenige waaraan hij dacht was, dat Sir Edgars geld hem voor schande zou vrijwaren. *Tempora mutantur, et nos mutamur in illis* ! Is dat niet een Latijnsch spreekwoord ? De tijden zijn veranderd en wij zijn veranderd met hen."

Hij staarde haar in de grootste verwondering aan. Zij was zeer ontroerd en er was een vijandige blik in haar oogen.

„Wat bedoel je met deze woorden ?" vroeg hij verward.

„Jij was altijd eerzuchtig," zei ze langzaam. „Toen we nog jong waren sprak je altijd van macht en rijkdom . . ."

„Ik heb deze dwaze verlangens reeds lang overwonnen," antwoordde hij vriendelijk. „Geld en invloed zijn niet afhankelijk van elkaar. Ik ben nog steeds een pauper, Stella, en toch heb ik veel macht en invloed onder de hardwerkende eerlijke arbeidersbevolking van het Oost-Eind. Ik koester geen anderen wensch dan te blijven die ik ben : arm en een dienaar des Woords."

„Dan behoeven we niet langer over den brief te spreken," zei ze.

Hij had de hand in den zak, waarin de noodlottige brief zat. Een oogenblik aarzelde hij, toen antwoordde hij :

„Ik wensch slechts dat we elkander goed verstaan. Jij vereerde mij met dien brief om het vertrouwen dat je mij betoonde . . ."

„En dat ik thans bitter betreur," viel ze hem in de rede.

„Ik vertelde je in mijn antwoord, dat ik je des te meer liefhad om het vertrouwen dat je mij betoonde," ging hij voort. „Stella, ik ben den ongelukkigen doode, die daar ligt, nog niet vergeten; ik vergeet niet dat het geen man betaamt, woorden van . . . van liefde te spreken tot een vrouw, die in jouw omstandigheden verkeert. Maar ik heb het recht te zeggen dat slechts een ellendige gebeurtenis oorzaak is, dat je thans tegenover mij staat als een weduwe en niet. . . als mijn vrouw. Ik wil hier verder niets van zeggen; slechts dit : laat me je vriend zijn, laat me je helpen, raadgeven als een broeder."

De vijandige blik in haar oogen was niet verdwenen. Zij kwam een stap nader, haar handen hingen langs haar zijden, doch haar vuisten waren gebald.

„Jij *wist* dat ik jouw brief niet ontvangen had ?"

„Ik *weet* het !"

„Ah !" — Er was een wereld van verachting in dit eene woord. Zij keek hem vol in het gelaat en barstte toen in een vloed van woorden los.

„Of het antwoord was nooit geschreven of geschreven en niet verzonden," riep ze uit. „Je wilde niet dat ik het kreeg. Je erkent zelf dat je weet dat ik het niet ontvangen heb. Je hadt me niet noodig. Maar thans, nu ik rijk ben, nu ik je kan helpen, in plaats je tot last te zijn, nu wil je 't ongedaan maken. Ik geloof je niet meer. Ik zou gek zijn als ik je geloofde. En jij een prediker van de Waarheid jij liegt en bedriegt . . ." — Zij bedekte haar gelaat

HET R. K. SANATORIUM „DEKKERSWALD."

Een groep van de patiënten en het bestuur van 't Sanatorium Dekkerswald, gefotografeerd ter gelegenheid van 't bezoek van H.M. de Koningin-Moeder. Zittend v. l. n. r. Dr. Karreman; rector van Mulukom; de Moeder Overste; Dr. Jongmans, geneesheer-directeur. *(foto „Rembrandt")*